

Kronieken juni 2013

Effataviering 1/6. Zie je die reclame vraagt Johan: één glimwormpje botst met de bomen van het bos, veel glimwormpjes samen zien die bomen en botsen dus niet meer. Eén pinguïn wordt gepakt en opgegeten door de haai, veel pinguïns gaan aan één kant van de ijsschots staan zodat de haai hen niet te pakken krijgt en hij zelf tegen de schots aanbotst! Het is dus niet vanzelfsprekend dat we hier samenkomen ...

Vandaag kunnen we kiezen tussen twee liturgieën, dat komt niet veel voor: ofwel Sacramentsdag, ofwel de 9de zondag door het jaar. De keuze viel op Sacramentsdag, omdat de eucharistie het centrale is van het christelijke leven; het evangelie gaat over de broodvermenigvuldiging, maar we zouden beter spreken over de 'brooddeling'!

Net zoals op 16/6/2012 (Kronieken 2012-6) hebben we hier bezoek van kinderen uit Zelzate die enkele weken geleden hun eerste communie deden (zie de foto's op deze website!). Hier lezen we alle zaterdagen uit de Bijbel, een dik en gewichtig boek, dat hier vooraan ligt en waar enkele kinderen zich wel aan mispakken! Vandaag echter luisteren wij naar Mathieu en Luc (Matteüs en Lucas) die het verhaal volgens Nico ter Linden 'Brood voor het hele volk' vertellen.

Het zal wel geen vrolijke picknick geweest zijn, en de grootste zorg zal wel geweest zijn om iets te drinken te krijgen. Maar de evangelisten willen schrijven over het laatste avondmaal, waar Jezus niet meer wist te zeggen waar het echt om ging.

Voor enige tijd was er in Bonn een tentoonstelling over eten en er stond ook een computer met de maaltijden die ter dood veroordeelden als laatste maaltijd vroegen. Vreselijk interessant, maar zo kon je ook weten dat Saddam Hoessein voor hij werd gehangen nog kip met rijst en een glas water met honing vroeg. Want dat deed die man terugdenken aan de liefde van zijn moeder!

Maar daarom heeft Jezus brood gekozen als teken van zijn aanwezigheid, brood, het eenvoudigste, het simpelste dat er is ...

Hier in onze kapel is het nooit echt rustig. Je moet dus ook niet stil zijn om de slapers niet wakker te maken. Dat verhaal spreekt de kinderen aan, dat hoor je aan hun gelach!

Als we brood breken en wijn delen staan de kinderen mee aan het altaar, bij Guido, je moet er maar aan denken!

Dan bidden we voor een overleden schoonmama, voor al wat ze voor haar familie betekende, we denken aan en danken voor mensen die een grote plaats in ons hart innamen. We bidden voor hen die ons voorgaan in levensechte vieringen. We bidden voor onze vrienden in Wittem waarvan er sommigen vandaag hier op bezoek zijn. We vragen God, die weet wat er leeft in ons hart, om mensen te zijn die blijven getuigen van zijn liefde.

Dan is er koffie of thee en napraten met ouders van die kinderen uit Zelzate, die zich afvragen: *"Hoe kan het dat wij ons nu hier al thuis voelen?"* Omdat het thuis is?

Zondag 2/6 een activiteit voor de stuurgroep: teambuilding met een erg gesmaakt bezoek aan de papierfabriek StoraEnso te Langerbrugge.

Op 6/6 is er de vergadering van de **stuurgroep** met evaluatie en voorbereiding onder meer van de ontmoetingsdag en de 'artiestenmis' in Beauvoorde. Een nieuwe computer werd aangekocht om na de viering de foto's op de website te kunnen zetten en andere mensen op te leiden.

8/6: Effataviering (Gevi) met Elien die deze week in Planckendael bij Mechelen als vrijwilliger meehielp en die hier vandaag, als vrijwilliger voor de verwelcoming, oproept tot vrijwilligers om meer licht te maken! Fons en Chrisje zijn op reis (naar Corsica natuurlijk) en dus moet er een en ander herschikt worden!

Voor alle duidelijkheid: het evangelie van vandaag komt uit het hoofdstuk 7 van het evangelie volgens Lucas, de verzen 11-17.

Hebben jullie dat ook dat als je het evangelie leest, of tenminste stukken ervan, dat je kwaad wordt? Verleden week ging het over meer dan 4.000 mensen, vrouwen en kinderen niet meegerekend, die brood kregen, van vijf broden, en er was nog over! Waarom heeft Jezus ons die truc niet geleerd? Diezelfde vraag kun je stellen bij de verandering van water in wijn, bij de genezing van een blinde of van een melaatse. Waarom heeft Jezus ons dat niet geleerd?

Vandaag is het helemaal straf: er wordt een dode levend gemaakt! Waarom heeft Jezus ons dát niet geleerd? Want in het Nieuw Testament komt dat nog voor: Jezus wekt een dode op, Petrus wekt volgens Hand. 9-36 Tabita (of Dorcas, of Gazelle) op en Paulus doet hetzelfde in Troas met

Eutychus die slapend uit het raam was gevallen en van op de derde verdieping op de grond was gedonderd ... (zie Handelingen 20-9). Waarom hebben ze ons dat niet geleerd?

De opwekking uit de dood die Jezus doet staat dus in Lucas, 7, 11-17, de opwekking van de zoon van een weduwe in Naïn.

Was Lucas naïef, was hij een naprater, was hij een leugenaar? Alle verhalen uit de Bijbel zijn ontstaan in het Midden-Oosten en uit ervaring weten we dat moslims, joden én christenen uit het Midden-Oosten een andere manier hebben om iets te vertellen. Soms krijgen we de indruk dat ze liegen, neen, het is een andere manier om naar de dingen te kijken. Of het waar is, is niet belangrijk. Belangrijk is of de boodschap is overgekomen!

Lucas weet wel dat Jezus geen doden heeft opgewekt, maar er waren al andere dingen gebeurd en verhalen verteld: er was een blinde, een kreupele, een melaatse genezen. Er bleef enkel nog over: een dode opwekken, met de boodschap: *“God heeft naar zijn volk omgezien!”*

Het verhaal in het evangelie is schrijnend: een weduwe heeft haar enige zoon, verloren. Als wij denken aan Robin en zijn broer, weten wij dat het echt gebeurt. Jezus is getroffen door die moeder, het pakte hem in zijn buik, in zijn ingewanden en hij zegt: *“Huil maar niet!”* Psychologisch is dat fout, maar Jezus zegt het om het leed van die moeder te lenigen. En die jonge man, daarna horen we niets meer van hem, komt terug tot leven.

Maar het voornaamste is dat Jezus die vrouw troost, hij doet iets aan de symptomen. Maar hij doet niets aan het feit dat jonge mensen sterven, dat kán hij niet. Hij kan alleen troosten ...

Geven wij teveel brood voor de armen? Maar wij kunnen alleen helpen, of iets doen om te helpen, structureel kunnen we niets wijzigen. Wij kunnen alleen trachten te voelen wat anderen voelen. Wij kunnen zorgen dat mensen geholpen worden, bij de mensen gaan staan. Luisteren naar wat Jezus bedoelt: laat mensen niet alleen, in welke situatie ook!

Lucas formuleert de boodschap zo: *“Een groot profeet is onder ons opgestaan en God heeft naar zijn volk omgezien!”* Wij zeggen: *“God ziet naar mensen om!”*

Wij hebben gebeden en bidt met ons, gij die dit leest: voor de mensen in de overstroomde gebieden in Duitsland, voor alle studenten dat ze mogen beschikken over concentratie en doorzettingsvermogen, voor een beste vriend die overleden is, voor kinderen die nu én vader én moeder verloren zijn, voor de overleden vader van een schoonzus. Wij hebben gedankt voor alle mensen, die geraakt worden door ons verdriet en die naast ons staan.

Vandaag is het mannendag (elders is dat Vaderdag) en we krijgen eerst heel wat botanische gegevens over de Sansevieria, ook vrouwentongen, belgenplant of caféplant genoemd. Die plant staat wel voor vreugde en spiritualiteit, 's avonds geeft ze zuurstof en die kunnen we vermeerderen door de scheuten te delen. Wij (de mannen) zullen ze zorgvuldig behandelen en ze regelmatig water geven in het kader van de duurzaamheid.

Aangezien het ook Gevi is: koffie of chocolademelk met kramiek en chocoladebrood! Lekker!

14/6: koorrepetitie, helemaal in het vooruitzicht van de ‘artiestenmis’ in Beauvoorde op 14 juli. Misschien zingen we er ook de ‘Irish Blessing’. De tenoren krijgen daarom de kans de beroemde la# juist te zingen (en dat kunnen ze!). Er volgt nog één repetitie, met het orkest ...

15/6: Effataviering, 11de zondag door het jaar. Agnes verwelkomt de gemeenschap, naar hier gekomen, weg uit de dagelijkse zorgen.

Vandaag lezen we bij Lucas, in het 7de hoofdstuk, het verhaal dat verteld en hérvverteld wordt met andere bedoelingen dan de oorspronkelijke: het verhaal van de ‘boetvaardige zondares’.

Maar wat voor een zondares was dat? Het was geen dievegge, geen slechte moeder, geen bedriegster! Veel mensen weten het echter wel: het was Maria Magdalena, een prostituee. Men heeft getracht te bewijzen dat het Maria Magdalena was, maar het enige dat men zo heeft bewezen is dat het zeker Maria Magdalena niét was!

Het is eigenaardig hoe godsdiensten vrouwen behandelen: als je met een vrouw samen zijt, zorg dat er steeds een tafel tussen jullie beiden staat, was een raad aan jonge priesters! Een vrouw mag je geen hand geven en je mag ze zeker geen kus geven als welkomstgroet, want wat gebeurt er als er niemand bij is?

In de evangelies vind je dezelfde manier van omgaan met vrouwen, zeker met prostituees. Maar men vergat duidelijk dat als er sprake is van een overspelige vrouw, er ook ergens een overspelige man in het spel is ...

Bij Lucas is dat echter niet zo (Lucas 7,36-50). Je kunt Lucas er bijna van verdenken een liefhebber te zijn van het Hooglied van Salomo, in feite een liefdeslied van twee mensen die van

elkaar houden. Het Hooglied is uit de liturgie verdwenen nadat het in de volkstaal werd gelezen en er voldoende bleek uit de gebruikte taal dat het niet gaat over de verhouding van Jezus en de Kerk, of van Christus en Maria, of van God en zijn volk. Maar dat het wel gaat over de lichamelijke aantrekkingskracht tussen man en vrouw. Sommige voorgangers haakten af met de woorden: *“t /s al wel!”*

Voor Lucas was het duidelijk dat het over de liefde ging. Vertalers trachtten de zin nog om te buigen met: ‘Haar wordt veel vergeven, want ze heeft veel lief gehad!’ waar de juiste vertaling moet zijn: ‘Ze heeft veel lief, omdat ze veel vergeven is!’ Ze heeft Jezus dus lief omdat hij haar veel vergeven heeft.

Uit dit gegeven kunnen we de volgende levensles trekken: Wij kunnen God maar echt liefhebben, omdat Hij ons vergeeft! Zij die weinig vergeving nodig hebben, worden dan bittere mensen, die niet kunnen verdragen dat de zon voor anderen schijnt.

Wij mogen dus Jezus liefhebben en dat ook tonen. Lucas spreekt over vrouwen als over hen die bij Jezus staan.

Het is opvallend dat het tweede deel van dit verhaal nooit gelezen wordt. Wij doen dat hier wel (Lucas 8, 1-3). Jezus doet dus iets wat helemaal niet past:

- hij neemt vrouwen als leerlingen,
- hij laat zich door vrouwen onderhouden.

Die keuze van Jezus om op weg te gaan met mannen én vrouwen, maakt hem tot een speciale rabbi.

De Mithrascultus (Sol Invictus), die alleen openstond voor mannen, werd in de 4de en 5de eeuw na Christus verdrongen door het Christendom dat openstond voor mannen én vrouwen, waardoor het Christendom overleefde. Waar blijven we dan in onze kerken als we 50 % van de bevolking uitsluiten? Wie is nu het ‘zwakke’ geslacht?

De bezinning, een tekst van Vera V. Huijgen, uit ‘Tot zover deze lezing’ de lezingen van het C-jaar gelezen door vrouwen, merkt op dat de ‘man van de kerk, slechts half werk maakt. Niet eerder wordt hij heel, dan dat hij, ons vrouwen, herstelt in ons rechtmatig deel als erfgename en dochter van God.’ De twee slotwoorden: *“Niet eerder”*, zijn een zeer correcte uiting van het ongenoegen dat over ‘deze kerk’ heerst, sinds lang. De speciale rabbi, Jezus de Christus, heeft een andere keuze gemaakt!

Wij hebben gebeden voor zieke mensen die vechten tegen kanker, voor een jongentje met een verstandige beperking dat geen school vindt, voor de gemeenschap van Effata en alle mensen die door die gemeenschap mee op haar reis worden genomen.

Slotgebed: *“Mannen en vrouwen heeft hij ons gemaakt, aan elkaar gegeven, aan elkaar gewaagd. Wij vragen om de weg te vinden naar die eenheid waar de liefde sterker is!”*

22/6 Effataviering. Het is zowat een jaar geleden dat Mathias, de oudste zoon van Chris Jolie en Chris Clarys overleed (zie de Kronieken van juni en september 2012) en weer zijn familie en vele vrienden hier om hem te gedenken en zijn ouders bij te staan in hun niet-verminderende verdriet. En toch blijkt uit de woorden van de verwelcoming door Chris, zijn moeder, dat het weten dat Mathias leeft, maar nu zonder pijn en verdriet, troost brengt en dat ze daarvoor hier bij Effata deze dankviering bijwonen.

Het is vandaag de 12de zondag door het jaar en dat jaar volgen we het evangelie volgens Lucas. Maar de lezing (nu Lucas 9, 18-25) komt elk jaar terug, ze is zowat een scharniermoment, een ‘Point of no return’!

Inderdaad stelt Lucas ons Jezus voor als de mens die op zoek gaat naar hoe we moeten leven en die zich van zijn geboorte in een grot tot aan zijn einde, in bloed en angstzweet, afvraagt: *“Wat moet ik toch doen om het duidelijk te maken?”*

Voor Lucas is Jezus niet iemand die de geschiedenis is binnengedrongen, wel iemand die zoekt hoe we moeten leven. Het valt ook op dat Jezus zich steeds terugtrekt om te bidden, dat hij een identiteitscrisis meemaakt. Dan komen onvermijdelijk de vragen: *“Wie ben ik? Wat zeggen de mensen, wat zeggen jullie over ‘wie ik ben’?”*

Natuurlijk komen er positieve antwoorden, maar die zijn slechts de helft van het verhaal: *“Je bent een profeet, je bent een leraar!”*

Het tweede deel van de tekst van het evangelie is lang gebruikt geweest om mensen klein te houden: God beproeft zijn mensen, maar geeft kracht naar kruis. Maar wij weten dat er mensen zijn die gevallen zijn, begraven zijn, onder hun kruis! Denk aan dat cynische antwoord: *“Als je wéét dat je tijdens de vasten kunt leven van water en brood, dan moet je dat zeker níet doen!”*

De mens is niet geroepen om een aardworm te zijn die langs de aarde kruipt, maar de mens is wel geroepen om rechtop te lopen, om te weten dat God aan mensen geen beproeving oplegt. Hij is er wél om ons te helpen als mensen ons iets aandoen!

God is dicht bij ons als wij vechten tegen het kruis, maar Hij beproeft de mensen niet. Dat kruis is een realiteit in ons leven. Je kan ook niet zeggen dat Jezus wachtte tot het kruis kwam, maar hij was wél bereid het te aanvaarden.

Daarom komen we samen, daarom zijn wij geroepen om liefde te zijn voor elkaar. Dáárom koos Jezus om brood te breken en te delen. Daarom zei hij ook: *“Zet naast het brood van elke dag een beker van hoop!”*

Chris, de vader van Mathias, leest een bezinning: ‘De dood heeft geen betekenis, ik ben alleen verhuisd. Noem mij bij mijn naam ...’ Maar de eigenlijke bezinning van vandaag is hoopvoller: “Ten slotte heeft de man begrepen dat er geen teken kwam ... dat hij het zelf moet doen.”

Met Gerrit en Viviane hebben wij gedankt omdat het al heel wat beter gaat, gedankt voor alle vrienden die er voor de ouders van Mathias zijn geweest, gedankt voor de voelbare aanwezigheid van de Vader. Wij hebben gevraagd dat wij in gemeenschap met de mensen hier en met zij die al aan de andere kant zijn aangekomen kunnen leven. Wij hebben gebeden voor een dierbare oom én wij hebben samen gedankt voor een geslaagde reis en een behouden terugkeer.

Wij hebben gevraagd om geplaatst te worden boven onmacht en om geleid te worden naar dat leven zoals God het voor ons heeft gedroomd.

Napraten is vanavond nog heel wat gemakkelijker want Chris en Chris hebben gezorgd voor iets bij wijn en koffie. Met Elke die in de gevangenis zal helpen, maar die hier eens komt kijken wie en wat dat Effata toch is!

Koorrepetitie op 28/6, de laatste vóór de Artiëstenmis in Beauvoorde en nu mét orkest! Als tussenzang zingen we ‘Die mij droeg op adelaarsvleugels’ Het is wel de bedoeling dat we dóórvliegen ... met andere woorden: doorzingen! Ook lied 53, ‘Zolang er mensen zijn op aarde’: opletten! Er komt driemaal het woord ‘zolang’ en dat begint met een s-klank, dus ...!

Op 29/6 hebben wij, in Evergem (Ertvelde-Rieme), met een twintigtal mensen van Effata, in een stemmige viering, mee **afscheid** genomen van de moeder van Bernadette. Zelfs het ‘Lied aan het Licht’ konden we meezingen! Uit de eerste lezing, een samenspraak tussen de ‘tweeling’ dood en leven, haal ik volgende slotzin: *“Maar we waren altijd samen, onafscheidelijk. We zullen altijd samen blijven. Blijven leven ...”*

Ontmoetingsdag op zondag 30/6. Chris verwelkomt de gemeenschap op deze dag waarmee het werkingsjaar eindigt, een heel goed jaar, waarvan we slechts tijdelijk afscheid nemen en waarvoor we weer alle kaarsen ontsteken, nu mogen zelfs zij, die eeuwig jong blijven, helpen!

We lezen verder uit het Lucasevangelie dat gelijkt op een schooljaar: een lang 1ste trimester dat eindigt op proefexamens, een redelijk lang 2de trimester en dan het 3de, kort en krachtig, gevolgd door het eindexamen.

Vorige week hebben we het 1ste trimester afgesloten: Jezus heeft overal rondgelopen en dan komt het proefexamen: *“Wie zegt gij dat ik ben?”* En Jezus is geslaagd: hij wordt de hoogste, de Beste genoemd.

Goed, zegt Jezus, maar als ge mij wilt volgen, zult ge uw kruis moeten opnemen!

Jezus trekt verder naar Jeruzalem, door het land van de Samaritanen. Die zijn wel niet altijd vriendelijk, zeker als het gaat om reizigers naar Jeruzalem! Jezus begint vastberaden zijn tocht, maar wij krijgen snel ook een les: wat betekent het kruis opnemen, Jezus achterna.

Lucas noemt de christenen ‘de mensen van de weg’, mensen die onderweg zijn naar Jeruzalem: ‘the place to be’, de plaats waar mensen mens mogen zijn. Matteüs zegt: blijf weg uit Jeruzalem. Lucas echter spreekt over Jeruzalem als de plaats waar de droom van God wordt verwezenlijkt, een plaats waar Jezus vastberaden heen gaat. Jezus’ leerlingen trekken mee naar de stad van de vrede, maar eerst willen ze nog wat oorlog voeren.

“Gene flauwe kul!” zegt Jezus, *“Blijf niet vastzitten in onnozelheden, ga vastberaden op weg, zoek de vrede!”*

Wij stellen altijd liever uit, maar we weten wel dat er van uitstel, afstel komt. Maar Jezus zegt: *“Ga ervoor, stel niet uit, maak je geen zorgen over je kostuum!”* Dat ‘kostuum’ verwijst naar een verhaal over iemand die in een restaurant, zonder enige fout van de kelner, bier over zijn kostuum krijgt en daar groot misbaar over maakt ...

Wij gaan nu de vakantie in (en niet de gevangenis, dat was maar een freudiaanse verspreking!). Wij hebben nu een goede kans om te zien waar we naar toe willen: naar Jeruzalem, of naar Galilea, omdat het daar beter weer is? We kijken niet om, we slaan de hand aan de ploeg!

Wat volgt: een zalige vakantie, waardoor wij meer en meer in staat zijn de weg naar Jeruzalem af te leggen, waar we wel eens op de tanden moeten bijten en de hoofdzaak van de bijzaak scheiden.

Doen zoals Jezus die toen hij wist dat hij nog één keer met zijn leerlingen kon samen zitten, brood genomen heeft en het uitgedeeld heeft. Dan delen we brood en drinken van de wijn, zoals hij het heeft gevraagd

Wij hebben in deze slotviering gebeden en gedankt voor allen die een dierbare verloren hebben, voor het vele goede dat gebeurt in Congo en voor een goede reis daarheen, voor iemand die geopereerd werd, voor de steun van de gemeenschap bij het overlijden van een zoon, voor de beide Broeders die hier gevierd werden en die ons zijn voorgedaan met hun voorbeeld. Wij hebben, met Bernadette, ervaren wat het betekent gedragen te worden door een gemeenschap. We danken dat we terug de kans krijgen om te genieten van vakantie en het vinden van de weg naar Jeruzalem.

Na een spontaan applaus voor het orkest dat de liederen begeleidt en dat zelfs de Canon in D van Johann Pachelbel aandurft, is er tijd voor het aandenken. Dat aandenken aan dit jaar en deze viering staat natuurlijk in het licht van 'vakantie': een reiskoffertje met verre bestemmingen zoals Congo en Italië, maar ook dichterbij zoals 'THUIS' en 'Costa Niksa'. En in het koffertje, in het valies: veel 'TIJD'. Het koffertje is zelfs weerspiegeld in de altaarversiering én de tafelversiering: heel veel inspiratie en werk!

Dan is er het 'klassieke' aperitief: buiten, want het is goed weer! Nadien warme beenhosp met frietjes en groenten en fruit en dan het door Miet samen gesprokkelde, overvloedige dessertenbuffet. Met een springkasteel en de kans voor de 'oudere' jeugd om te gaan bowlen, én het zonnetje, kán de dag niet meer stuk: tot in september ...

Vele handen maken licht werk: de meeste tafels en stoelen staan weer op hun plaats: morgen komt nog een schoonmaakploeg, want alles moet netjes gemaakt worden! Een kleine attentie naar de Broeders mag er zeker vanaf!

Is het stil in juli? Maar neen, kijk maar even op de kalender! Maar de gemeenschap rust even uit, in de zon, hoop ik!

Wouter, dinsdag 2 juli 2013